

No em cal pas guardar el secret

J.V. Foix, amb el barret a la mà, seguit per un jove Josep Maria Castellet, en una visita a Florència el 1962
EL PUNT AVUI

AMB VERSOS DE VACANCES (CARTES I CRÒNIQUES, 1955-1975)

J.V. Foix,

Introducció:

Enrique Badosa

Presentació i nota:

Margarida Trias

Editorial: Fundació

J.V. Foix i

Eumogràfic

Barcelona, 2013

Pàgines: 168

Preu: 19 euros

La Fundació J.V. Foix, en apropar-se les dates nadalenques, “fidel al seu propòsit de preservar i divulgar l’obra de Foix”, aquesta any ho fa *Amb versos de vacances (Cartes i cròniques, 1955-1975)*, després de la sèrie de deu volums, amb un CD amb la veu del poeta, publicats fins ara. Prologat per Enrique Badosa i anotat per Margarida Trias, aquest llibre comprèn setanta textos en vers, la majoria inèdits: dinou cròniques i la resta cartes o postals escrites els estius al Port de la Selva, que Foix signava com *Focius* i enviava als seus amics i coneguts de Barcelona.

Textos descoberts amb posterioritat a la publicació el 2000 de *l’Obra poètica en vers i en prosa* que publicà Edicions 62, a cura de Jordi Cornudella, que ja esmentava en una nota que “aquesta és la part de l’obra dispersa més susceptible d’incrementar-se”. No obstant això, el títol *Amb versos de vacances* correspon al setè vers de la nadala *També vindrem, Infant, a l’hora vella*, del conjunt *Onze Nadals i un Cap d’Any* publicat ja en l’obra completa.

Entre sorneguer i satíric

Poemes humorístics, de circumstàncies, amb un estil entre sorneguer i satíric que encaixa turistes, banyistes i vianants: les cròniques, manllevant el to periodístic, i les cartes amb al·lusions més personals, com aquesta dedicada a Àlex Trabal, un dels amics de la colla d’en Foix: “Diu que la pau espanyola / –Ai Trabal! / no és cap formatge de bola, / ni bistec amb escarola / regat amb conyac Bartola, / sinó un res de Coca-Cola / –Ai Trabal!”

Escrits amb “vers fàcil i llis”, de “poc preu”, com deia el mateix poeta, però que “no significa de cap manera versos d’una poesia menor que Foix era impossible que escrivís”, com indica Enrique Badosa en la introducció. Poemes que no minimitzen, doncs,

“l’obra foixiana, sinó que l’amplien i la intensifiquen”, incorporant expressions populars i també paraules que no solen ser de “gaire ús literari ni col·loquial”.

A aquest “gènere de poesia”, de circumstàncies, es refereix també Pere Gimferrer en comentar que *Onze Nadals i un Cap d’Any*

“no són certament mers exercicis, sinó que reprenen, sota fórmules expressives diferents, motius centrals de la poesia foixiana”.

El mateix cal dir del llibre *Amb versos de vacances (Cartes i cròniques, 1955-1975)*, foixianes i reviscolants cròniques i cartes, on “No em cal pas guardar el secret.” *

LINGÜÍSTICA DAVID PALOMA

El lingüista oblidat

Cent anys després que Pere Barnils publicés en alemany la seva tesi doctoral sobre el dialecte d’Alacant –l’havia llegit el 1912 a Halle an der Saale, Alemanya–, el lingüista i germanista Ferran Robles ha traduït l’obra al català, adaptant “la complicada retòrica de la llengua acadèmica alemanya a l’expressió catalana”. La traducció, excel·lent, aporta diversos mèrits a la que es considera la primera monografia sobre un dialecte de la llengua catalana al País Valencià. En dic tres: Robles traspasa la transcripció fonètica jespersiana a l’alfabet fonètic internacional; col·loca els mapes originals en el punt on són citats, no al final de l’obra, i facilita la consulta de la tesi amb quatre bons annexos. També subratlla algu-

nes badades de Barnils, en unes selectes notes a peu de pàgina. Però, a banda de la traducció, Robles fa un estudi extraordinari de la lectura de *Die mundart von Alacant*.

Així, presenta la biografia del mestre de Centelles, detalla els estudis europeus de dialectologia romànica (els orígens de la dialectologia, l’estudi del canvi fonètic, l’estudi del lèxic i la geografia lingüística) i, finalment, explica el mètode emprat i els resultats de la tesi. Aquesta conté una representació general del sistema fonètic de la parla ala-

EL DIALECTE D’ALACANT. CONTRIBUCIÓ AL CONEIXEMENT DEL VALENCIÀ
Pere Barnils i Giol

Editorial: Institut d’Estudis Catalans
Pàgines: 192
Preu: 19 euros

cantina, amb anotacions sobre el lèxic, i la relació completa de paradigmes verbals.

El Dr. Julià i Muné, de la Universitat de Lleida, va escriure fa trenta anys que Pere Barnils era un lingüista oblidat “perquè no s’havia calibrat la seva rellevància dins la lingüística catalana”. El 1993 Manuel Alvar va assenyalar, amb relació a Barnils, que costaria de trobar a tot Europa algú que a començaments del segle XX estigués més actualitzat quant a la recerca sobre les llengües i els dialectes romànics contemporanis. *